

Espanya, al·lèrgia i vaccí

«*L'Estat és absolutament al·lèrgic a la diversitat i contrari a l'expressió de qualsevol mena de diferència*»

Sembla que ho porti a l'ADN, però, com a Regne de Castella, primer, i com a Regne d'Espanya des del segle XIX, el seu Estat, l'espanyol, és absolutament al·lèrgic a la diversitat i contrari a l'expressió de qualsevol mena de diferència, a l'interior dels seus territoris. El seu instrument de cohesió és el nacionalisme espanyol, qualificat pel professor Juan Carlos Moreno com a "excloent i etnocida". I el seu objectiu no és altre que la persecució de la diferència lingüística i cultural, amb la destrucció de la identitat nacional corresponent, per tal d'assimilar-les a una sola llengua, una sola cultura i una sola nació: l'espanyola, la seva.

És, doncs, negacionista de tota realitat nacional, dins del seu Estat, que no sigui la seva: l'espanyola. I, alhora, *supremacista*, ja que sempre imposa la seva identitat nacional a totes les altres i ho fa per la força, ja que, per a això, té tot l'aparell estatal corresponent: legal, judicial, institucional, polític, administratiu, mediàtic, militar, policial, religiós i d'infraestructures. L'Estat de què disposa Espanya és, fonamentalment, un gran negoci per a les elits de tota mena que es beneficien de la concentració del poder econòmic, polític i simbòlic a Madrid, poder del qual deixen que unes poques escorrialles sobrants humitegin altres territoris fidels i submisos, amb els seus vassalls professionals. I, mentre ells engreixen les butxaques, la situació perjudica els Països Catalans, castiga les Balears amb el peatge de la insularitat i impedeix l'acostament entre Catalunya i el País Valencià mitjançant les infraestructures i facilitats que sí que es promouen per connectar tothom amb Madrid. Tant se val si, per a això, es condemnen també territoris espanyols al subdesenvolupament permanent o a l'hàbit del subsidi.

Aquesta incompatibilitat absoluta amb la pluralitat, a Espanya, li és inseparable de la seva manera de ser i de fer. Jueus, protestants i moriscos van ser perseguits, assassinats, expulsats del seu territori i forçats a l'exili si *els altres* volien continuar sent el que eren, llavors i també en el futur. Mentre Europa es modernitzava amb la Reforma, la corona hispànica esdevenia la icona més potent de la catolicitat al vell continent. I a les acaballes del XIX i principis del XX, tota la dissidència (republicanisme, protestantisme, maçoneria, esperantisme, espiritisme, feminisme, anarquisme, socialisme, nudisme, higienisme, etc.) representava la modernitat democràtica, heterodoxa davant el dogma i enfront de l'única veritat oficial representada per l'aliança entre la monarquia privilegiada, la jerarquia eclesiàstica, l'oligarquia econòmica i el caciquisme polític.

En una data tan avançada com el 1886, els missioners caputxins que partien cap a evangelitzar les Illes Carolines, a l'oceà pacífic, encara eren exhortats així pel seu provincial: "*Teneis dos grandes misiones que cumplir: una, la de salvar las almas; la otra, la de formar buenos españoles en aquella tierra lejana*". La religió catòlica, doncs, com a tret característic de la nació espanyola. Així ho pensaven des del general Franco fins al ministre Fernández Díaz, que condecorava la mare de Déu o els legionaris que, a pit descobert, continuen desfilant a les professons de Setmana Santa. Mentre, amb el govern més progressista de la història, l'Església catòlica no paga l'IBI i entre tots sí que paguem els capellans castrens al seu exèrcit.

El rebuig d'Espanya al reconeixement dels *altres*, a l'època contemporània, s'ha expressat sempre, primordialment, en relació amb els catalans. Quan Francesc de Paula Ruet es convertí en el primer pastor protestant que predicà a Madrid i hi feu un culte de comunió, la seva condició de català pesà, tant o més que la seva fe religiosa, en el rebuig social que hi trobà, no sols entre el poder, sinó també en bona part del poble madrileny de l'època. I poc abans que la *Feria Internacional del Libro* de Guadalajara (Mèxic) es decidís a dedicar-ne l'edició de 2004 a la cultura catalana, assabentades les autoritats espanyoles que pensaven triar una cultura de l'Estat, la reacció fou immediata: "*Cualquiera, mientras no sea la catalana!*". Els exemples de persecució,

obstrucció i rebuig a la cultura i la llengua catalanes, amb el poble que les fan possibles, per part d'Espanya, convertirien la llista en inacabable.

En paraules de Joan Fuster, "l'espanyolisme no és una simple confecció de la dreta: és una confecció espanyola". Com diríem ara, és transversal, doncs, ja que afecta la dreta i l'esquerra espanyoles i, si un dia n'hi hagués, el centre i tot. Els exemples dels referents històrics de l'esquerra espanyola, Manuel Azaña i Juan Negrín, parlant de bombardejar Barcelona cada 50 anys, o bé preferint la victòria del general colpista Franco, abans que el triomf de la independència de Catalunya, en són prou il·lustratius i indiquen l'abast de la consistència democràtica de la cultura política espanyola. Això explica la impunitat davant la justícia dels nacionalistes espanyols violents, malgrat les seves agressions i amenaces, i el càstig venjatiu als dissidents, als *altres* en qualsevol àmbit, per més que la democràcia reculi, s'esquerdi i vagi fent-se malbé cada cop més. Tant se val, perquè ells valoren més la unitat d'Espanya que la democràcia.

Quan multituds de ciutadans encoratgen els cossos policials que primer repartiran estopa a tort i a dret, a peu d'urna -i que, després, hauran de ser vacunats ni que sigui passant per davant de gent gran- al crit guerrer d'*por ellos*, deixen ben clar que nosaltres som *ellos* i que *ells* són una altra cosa, perquè ningú no es pega a si mateix, llevat dels masoquistes. Devia ser el mateix *ardor guerrero* amb què, ara fa un segle, anaven al Rif, "*a matar moros amb canons*" i n'exhibien impúdicament els caps tallats dels revoltats amazics, sostenint-los amb la mà com un trofeu.

La Constitució espanyola en vigència, tan alegrement votada favorablement a Catalunya seguint les indicacions dels partits llavors majoritaris, és la màxima expressió legal del negacionisme, el supremacisme i la pulsio etnocida irrefrenable d'Espanya, la de sempre. Una constitució on només apareix el nom d'una sola nació, una sola llengua, una sola bandera i una sola religió, perquè només hi caben la nació espanyola, la llengua espanyola, la bandera espanyola i la religió catòlica de la qual s'ha apropiat Espanya. Tots els altres no mereixen ni de ser-hi esmentats pel seu nom, simplement perquè en el seu imaginari no existeixen ni volen que mai arribin a existir-hi.

Quan pretenen substituir el nom del gran filòleg i escriptor Enric Valor, en un carrer d'un poble valencià, pel nom d'Espanya, expressen, sense manies i amb una claredat que cal agrair, que la *diferència* cultural que Valor simbolitza té Espanya com a enemiga i que la singularitat lingüística i nacional que l'escriptor valencià representa és incompatible amb Espanya i aquesta amb ell. En fi, l'al·lèrgia congènita d'Espanya a la diversitat només té alguna possibilitat, remota, cal reconèixer-ho, de guariment, si s'aplica el vaccí adient: més cultura. Que vol dir més cultura general, més cultura democràtica i més cultura idiomàtica. Vet-ho aquí...